

KESKUSTELU SUN JAT-SENIN YLIOPISTON YLIOPILAIDEN KANSSA

toukokuun 13 pnä 1927

Toverit! Valitettavasti minulla on keskustelua varten aikaa vain pari-kolme tuntia. Seuraavalla kerralla me järjestämme ehkä pitemmän keskustelun. Mutta tänään me voisimme mielestäni rajoittua niiden kysymysten käsittelyyn, jotka te olette esittäneet kirjallisessa muodossa. Olen saanut kaikkiaan kymmenen kysymystä. Niihin vastaankin tämämpäiväisessä keskustelussa. Jos teillä on lisäkysymyksiä — ja niitä sanotaan olevan, — niin koetan vastata niihin seuraavassa keskustelussa. Ryhtykäämme siis asiaan.

ENSIMMÄINEN KYSYMYS

„Miksi Radekin väite, että talonpoikaiston taistelu Kiinan maaseudulla ei ole suunnattu niinkään paljon feodalismiin jätteitä vastaan kuin porvaristoa vastaan, ei ole oikea?

Voidaanko sanoa, että Kiinassa on vallalla kaup-
papakitalismi, vaiko feodalismiin jätteet?

Miksi Kiinan militaristit, jotka ovat suurten teollisuuslaitosten omistajia, ovat samaan aikaan feodalismiin edustajia?“

Radek todellakin väittää jotain sellaista, mistä tässä kysymyksessä puhutaan. Mikäli muistan, niin Moskovon järjestön aktiivin kokouksessa pitämässään puheessa Radek joko kokonaan kielsi feodalismin jätteiden olemassaolon, tai ei tunnustanut feodalismin jätteillä olevan vakavaa merkitystä Kiinan maaseudulla.

Se on tietysti Radekin suuri virhe.

Jos Kiinassa ei olisi feodalismin jätteitä, jos näillä jätteillä ei olisi mitä vakavinta merkitystä Kiinan maaseudulle, niin silloin ei olisi myöskään maaperää agraarivallankumoukselle, silloin olisi turhaa puhua agraarivallankumouksesta kommunistisen puolueen eräänä tärkeimpänä tehtävänä Kiinan vallankumouksen nykyisessä vaiheessa.

Onko Kiinan maaseudulla kauppapääomaa? Kyllä, sitä on olemassa, eikä ainoastaan ole olemassa, vaan se imee talonpojasta elinesteitä yhtä hyvin kuin mikä feodaali hyvänsä. Mutta tämä alkuperäisen kasaantumisen tyyppin kauppapääoma liittyy Kiinan maaseudulla omalaatuisella tavalla yhteen feodaalin herruuden kanssa, tilanherran herruuden kanssa, käyttäen tämän viimeksimainitun keskiaikaisia talonpoikain riistämisen ja orjuuttamisen menetelmiä. Juuri siitä on kysymys, toverit.

Radekin virhe on siinä, että hän ei ole ymmärtänyt tätä omalaatuisuutta, tätä feodaalisten jätteiden vallallaolon ja kauppiaspääoman olemassaolon yhteenliittymistä Kiinan maaseudulla talonpoikaiston riistämisen ja orjuuttamisen feodaalis-keskiaikaisten menetelmien säilyessä.

Militarismi, dzydzynit, kaikenlaiset kuvernöörit ja koko nykyinen luutunut, rosvomainen, sotilaallinen ja ei-sotilaallinen byrokraatia on tämän omalaatuisuuden päällysrakennuksena Kiinassa.

Imperialismi tukee ja lujittaa koko tätä feodaalis-byokraattista koneistoa.

Se, että eräät militaristit, omistaen maatiloja, ovat samalla teollisuuslaitosten omistajia, tämä seikka ei oleellisesti muuta asiaa. Monilla venäläisilläkin tilanherroilla oli aikoinaan tehtaita ja muita teollisuuslaitoksia, mikä seikka ei kuitenkaan estänyt heitä jäämästä feodaalisten jätteiden edustajiksi.

Kun monilla seuduilla 70% talonpojan tuloista menee gentrylle, tilanherralle; kun tilanherralla on tosiasiallinen valta niin taloudellisella alalla kuin myöskin hallinnollisella ja oikeudenkäynnin alalla; kun monissa maakunnissa on vielä naisten ja lasten myyntiä, — niin täytyy tunnustaa, että vallitsevana voimana näissä keskiaikaisissa oloissa on feodaalisten jätteiden voima, tilanherrojen voima, tilanherrabyrokratian, sotilaallisen ja ei-sotilaallisen byrokratian voima, joka liittyy omalaatuisesti yhteen kauppapääoman voiman kanssa.

Nämä omalaatuiset olosuhteet luovatkin maaperän sille talonpoikaiston agraariliikkeelle, joka kasvaa ja tulee vielä kasvamaan Kiinassa.

Ilman näitä olosuhteita, ilman feodaalisia jätteitä ja feodaalista sortoa Kiinassa ei olisi kysymystä agraarivallankumouksesta, tilanherrain maiden pakkoluovutuksesta j.n.e.

Ilman näitä olosuhteita olisi agraarivallankumous Kiinassa käsittämätöntä.

TOINEN KYSYMYS

„Mitä väärää on Radekin väitteessä, että koska marxilaiset eivät tunnusta useampien luokkien puoluetta, niin Kuomintang on pikkuporvarillinen puolue?“

Tämän kysymyksen johdosta täytyy tehdä eräitä huomautuksia.

Ensinnäkin. Kysymys ei ole tässä asetettu oikein. Me emme ole lainkaan sanoneet emmekä sano, että Kuomintang on useampien luokkien puolue. Se ei pidä paikkaansa. Me olemme sanoneet ja sanomme, että Kuomintang on useampien sorrettujen luokkien **blokin** puolue. Se ei ole sama asia, toverit. Jos Kuomintang olisi useampien luokkien puolue, niin asia olisi niin, ettei yhdelläkään Kuomintangiin läheisesti liittyvistä luokista olisi omaa puoluettaan Kuomintangin ulkopuolella, vaan Kuomintang olisi näiden kaikkien luokkien yksi yhteinen ja ainoa puolue. Mutta onko asia todellisuudessa siten? Eikö Kiinan proletariaatilla, joka liittyy läheisesti Kuomintangiin, ole samalla oma erikoinen puolueensa, kommunistinen puolue, joka on erilainen kuin Kuomintang ja jolla on oma erikoinen ohjelmansa, oma erikoinen järjestönsä? On selvää, että Kuomintang ei ole useampien sorrettujen luokkien puolue, vaan useampien sorrettujen luokkien **blokin** puolue, joilla luokilla on omat puoluejärjestönsä. Siis kysymys ei ole asetettu tässä oikein. Nykyisessä Kiinassa voi tosiasiallisesti olla puhe vain Kuomintangista sorrettujen luokkien **blokin** puolueena.

Toiseksi. Ei ole totta, että marxilaisuus ei periaatteellisesti hyväksy sorrettujen, vallankumouksellisten luokkien blokin puoluetta, että tällaiseen puolueeseen

meneminen on marxilaiselle periaatteellisesti sallimattonta. Se on kerrassaan väärin, toverit. Tosiasiassa marxilaisuus ei ole vain hyväksynyt (ja hyväksy edelleenkin) marxilaisten tällaisen puolueen kokoonpanoon menemisen periaatteellista sallittavuutta, vaan on myös toteuttanut tällaista menemistä määrätynlaisissa historiallisissa olosuhteissa. Voisin viitata sellaiseen esimerkkiin kuin itsensä Marxin antama esimerkki Saksan vallankumouksen aikana vuonna 1848, jolloin Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat menivät tunnetun porvarillis-demokraattisen liiton⁵⁹ kokoonpanoon Saksassa ja olivat siinä yhteistyössä vallankumouksellisen porvariston edustajain kanssa. On tunnettua, että paitsi marxilaisia tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon, tähän porvarillis-vallankumoukselliseen puolueeseen kuului myös vallankumouksellisen porvariston edustajia. „Uusi Reinin Lehti“⁶⁰, jota Marx silloin toimitti, oli tämän porvarillis-demokraattisen liiton äänenkannattaja. Vasta keväällä 1849, jolloin vallankumous Saksassa alkoi laskea, Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat poistuiivat tästä porvarillis-demokraattisesta liitosta päätettyään perustaa aivan itsenäisen, itsenäistä luokkapoliittikkaa harjoittavan työväenluokan järjestön.

Kuten näette, Marx meni jopa pitemmällekin kuin meidän aikamme kiinalaiset kommunistit, jotka kuuluvat Kuomintangin kokoonpanoon nimenomaan itsenäisenä proletaarisena puolueena, jolla on oma erikoinen järjestönsä.

Voidaan kiistellä tai olla kiistelemättä siitä, oliko tarkoituksenmukaista Marxin ja hänen kanssaan samoinajattelevien meneminen porvarillis-demokraatti-

sen liiton kokoonpanoon Saksassa vuonna 1848, jolloin kysymys oli vallankumouksellisesta taistelusta absolutismia vastaan yhdessä vallankumouksellisen porvariston kanssa. Se on taktiikkakysymys. Mutta siitä, etteikö Marx olisi tunnustanut tällaisen menemisen periaatteellista sallittavuutta, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä.

Kolmanneksi. Olisi perinpohjin väärin sanoa, että Kuomintang Uhanissa on pikkuporvarillinen puolue, ja panna siihen piste. Siten voivat Kuomintangia luonnehtia vain sellaiset ihmiset, jotka eivät ole käsittäneet imperialismia Kiinassa eivätkä Kiinan vallankumouksen luonnetta. Kuomintang ei ole „tavallinen“ pikkuporvarillinen puolue. On olemassa erilaisia pikkuporvarillisia puolueita. Menshevikit ja eserrät Venäjällä olivat myöskin pikkuporvarillisia puolueita, mutta ne olivat samalla imperialistisia puolueita, sillä ne olivat taisteluliitossa ranskalaisten ja englantilaisten imperialistien kanssa ja yhdessä heidän kanssaan valloittivat ja sortivat muita maita — Turkkia, Persiaa, Mesopotamiaa, Galitsiaa.

Voidaanko sanoa, että Kuomintang on imperialistinen puolue? On selvää, että niin ei voida sanoa. Kuomintang on imperialisminvastainen puolue samoin kuin Kiinan vallankumous on imperialisminvastainen vallankumous. Siinä on perinpohjainen ero. Ellei nähdä tätä eroa ja jos imperialisminvastainen Kuomintang sekoitetaan eserrien ja menshevikkien imperialististen puolueiden kanssa, niin se merkitsee, ettei ymmärretä mitään Kiinan kansallis-vallankumouksellisesta liikkeestä.

Jos Kuomintang olisi imperialistinen pikkuporvarillinen puolue, niin Kiinan kommunistit eivät tieten-

kään liittoutuisi sen kanssa, vaan lähettäisivät sen sinne, missä pippuri kasvaa. Mutta siinäpä se juttu onkin, että Kuomintang on imperialisminvastainen puolue, joka käy vallankumouksellista taistelua imperialismia ja sen Kiinassa olevia asiamiehiä vastaan. Tässä mielessä Kuomintang on kolmea päättä korkeammalla kaikkia ja kaikenlaisia Kerenskin ja Tseretelin tyyppisiä imperialistisia „sosialisteja“.

Vieläpä oikeistokuomintangilainen Tshangkaishek, Tshangkaishek ennen suorittamaansa vallankaappausta, Tshangkaishek, joka järjesti kaikkia ja kaikenlaisia juonia vasemmistokuomintangilaisia ja kommunisteja vastaan, — vieläpä hänkin oli silloin Kerenskejä ja Tseretelejä korkeammalla, sillä Kerenskit ja Tseretelit kävivät sotaa Turkin, Persian, Mesopotamian ja Galitsian orjuuttamiseksi **lujittaen** siten imperialismia, mutta Tshangkaishek kävi sotaa — hyvin taikka huonosti — Kiinan orjuuttamista vastaan **heikentäen** siten imperialismia.

Radekin ja yleensä opposition virhe on siinä, että hän ei huomioi Kiinan puolisiirtomaa-asemaa, ei näe Kiinan vallankumouksen imperialisminvastaista luonnetta eikä huomaa sitä, että Kuomintang Uhanissa, Kuomintang ilman oikeistokuomintangilaisia, on sen taistelun keskus, jota Kiinan työtätekevät joukot käyvät imperialismia vastaan.

KOLMAS KYSYMYS

„Eikö ole ristiriitaa sen arvion välillä, jonka Te annoitte Kuomintangista (puhe Idän Työtätekevien Kommunistisessa yliopistossa toukokuun 18 pnä 1925)

kahden voiman, kommunistisen puolueen ja pikkuporvariston blokkina, ja sen arvion välillä, joka on annettu Kominternin päätöslauselmassa Kuomintangista neljän luokan, siinä luvussa myös suurporvariston, blokkina?

Onko Kiinan kommunistisen puolueen kuuluminen Kuomintangiin sallittavaa proletariaatin diktatuurin aikana Kiinassa?"

Ensiksikin täytyy huomauttaa, että Kuomintangissa vallitsevan tosiasiallisen tilanteen määrittely, jonka Komintern antoi joulukuussa 1926 (VII laajennettu täysistunto), on teidän „kysymyksessänne“ esitetty virheellisesti, ei täysin tarkasti. „Kysymyksessä“ on sanottu: „siinä luvussa myös suurporvariston“. Mutta compradorit ovat myöskin suurporvaristoa. Merkitseekö se sitä, että Komintern piti joulukuussa 1926 compradorporvaristoa blokin jäsenenä Kuomintangissa? On selvää, ettei se merkitse sitä, sillä compradorporvaristo on ollut ja on edelleenkin Kuomintangin vannonutunut vihollinen. Kominternin päätöslauselmassa ei puhuta suurporvaristosta yleensä, vaan „kapitalistisen porvariston osasta“. Siis tässä ei voi olla puhe kaikenlaisesta suurporvaristosta, vaan ei-compradortyyppisestä kansallisesta porvaristosta.

Toiseksi, minun on sanottava, etten näe ristiriitaa näiden kahden Kuomintangista annetun määritelmän välillä. En näe sitä, koska olemme tässä tekemisissä kahdesta eri näkökulmasta annetun Kuomintangia koskevan määritelmän kanssa, joista kumpaakaan ei voida sanoa vääräksi, sillä ne ovat kumpikin oikeita.

Kun minä vuonna 1925 puhuin Kuomintangista työläisten ja talonpoikain blokin puolueena, niin en

lainkaan pitänyt silmällä Kuomintangissa vallinneen **tosiasiallisen** asiointilan luonnehtimista, sen luonnehtimista, mitkä luokat **todellisuudessa** liittyivät läheisesti Kuomintangiin vuonna 1925. Kun puhuin Kuomintangista, niin pidin silloin silmällä Kuomintangia vain omalaatuisena kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen **tyyppinä** Idän sorretuissa maissa, varsinkin sellaisissa maissa kuin Kiina ja Intia, sellaisen kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen **tyyppinä**, jonka pitää nojata työläisten sekä kaupungin ja maaseudun pikkuporvariston vallankumoukselliseen blokkiin. Minä sanoin silloin suoraan, että „näissä maissa kommunistien on siirryttävä kansallisen yhteisrintaman politiikasta **vallankumouksellisen** blokin politiikkaan työläisten ja pikkuporvariston välillä“ (kts. Stalin, „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä“, — „Leninismin kysymyksiä“, s. 264⁶¹).

Minä en pitänyt siis silmällä yleensä kansanvallankumouksellisten puolueiden ja erikoisesti Kuomintangin nykyisyyttä, vaan **tulevaisuutta**. Ja minä olin siinä aivan oikeassa. Sillä Kuomintangin tapaisilla järjestöillä voi olla tulevaisuutta vain siinä tapauksessa, jos ne pyrkivät nojautumaan työläisten ja pikkuporvariston blokkiin, ja pikkuporvaristosta puhuttaessa täytyy sitä paitsi pitää silmällä pääasiallisesti **talonpoikaistoa**, joka on pikkuporvariston **perusvoima** kapitalistisesti takapajuisissa maissa.

Kominternia taas kiinnosti asian toinen puoli. VII laajennetussa täysistunnossaan se ei tarkastellut Kuomintangia sen tulevaisuuden näkökulmasta, ei siitä näkökulmasta, minkälaiseksi sen on tultava, vaan

nykyisyyden näkökulmasta, siitä näkökulmasta, min-käläinen on **tosiasiallinen** tilanne Kuomintangin sisällä ja nimenomaan mitkä luokat liittyivät läheisesti Kuomintangiin **todellisuudessa** vuonna 1926. Ja Komintern oli aivan oikeassa sanoessaan, että sillä ajankohdalla, ajankohdalla, **jolloin Kuomintang ei ollut vielä jakaantunut**, Kuomintang oli **todellisuudessa** työläisten, pikkuporvariston (kaupungin ja maaseudun) ja kansallisen porvariston blokki. Tähän voisi lisätä, ettei vain vuonna 1926, vaan myöskin vuonna 1925 Kuomintang nojautui juuri näiden luokkien blokkiin. Kominternin päätöslauselmassa, jonka laatimiseen minä aktiivisesti osallistuin, sanotaan suoraan, että „proletariaatti muodostaa blokin talonpoikaiston kanssa, joka nousee aktiivisesti taisteluun etujensa puolesta, sekä kaupungin pikkuporvariston ja kapitalistisen porvariston osan kanssa“, että „voimain tällainen yhdistelmä on saanut poliittisen ilmauksensa vastaavassa ryhmityksessä Kuomintangpuolueessa ja Kantonin hallituksessa“ (kts. päätöslauselmaa⁶²).

Mutta koska Komintern ei rajoittunut asiain **tosiasialliseen** tilaan vuonna 1926, vaan kosketteli myös Kuomintangin **tulevaisuutta**, niin se ei voinut olla sanomatta, että tämä blokki on vain väliaikainen blokki, että lähiaikoina tämän blokin tilalle on tuleva proletariaatin ja pikkuporvariston blokki. Juuri sen vuoksi Kominternin päätöslauselmassa sanotaankin edelleen, että „nykyisellä ajankohdalla liike on kolmannen vaiheen kynnyksellä, luokkien uuden ryhmittymisen aatossa“, että „liikkeen päävoimana tässä kehitysvaiheessa on luonteeltaan vieläkin vallankumouksellisempi blokki — proletariaatin, talonpoikaiston

ja kaupungin pikkuporvariston blokki suuren osan kapitalistisesta suurporvaristosta ollessa syrjäytetynä“* (kts. sama).

Tämä juuri onkin se työläisten ja pikkuporvariston (talonpoikaiston) blokki, johon Kuomintangin oli nojaututtava, joka blokki alkaa jo muodostua Uhanissa Kuomintangin jakaantumisen ja kansallisen porvariston loittonemisen jälkeen ja josta minä puhuin selostuksessani Idän Työtätekevien Kommunistisessa yliopistossa vuonna 1925 (kts. edellä).

Täten siis meillä on Kuomintangin luonnekuvaus kahdelta eri kannalta:

a) sen nykyisyyden kannalta, Kuomintangissa vuonna 1926 vallinneen tosiasiallisen asiaintilan kannalta, ja

b) sen tulevaisuuden kannalta, siltä kannalta, mikääläisen Kuomintangin tulee olla kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen tyyppinä Idän maissa.

Kumpikin näistä luonnekuvauksista on oikeutettu ja oikea, sillä ottaen Kuomintangin kahdelta eri kannalta ne antavat lopputuloksena tyhjentävän kuvan.

Herää kysymys — missä siinä on sitten ristiriita?

Vieläkin suuremman selvyuden vuoksi ottakaamme esimerkiksi Englannin „Työväenpuolue“ („Labour party“). On tunnettua, että Englannissa on työläisten erikoinen puolue, joka nojautuu työläisten ja toimitsijain ammattiliittoihin. Kukaan ei epäröi nimittää tätä puoluetta työväen puolueeksi. Sellainen nimi sillä onkin ei vain englantilaisessa, vaan myös kaikessa muussakin marxilaisessa kirjallisuudessa.

* Alleviivaus minun. J. St.

Mutta voidaanko sanoa, että tämä puolue on todella työväen puolue, työläisten luokkapuolue, joka asettaa itsensä porvaristoa vastaan? Voidaanko sanoa, että se on **todellisuudessa** yhden luokan, työläisten luokan puolue eikä esimerkiksi kahden luokan puolue? Ei, niin ei voida sanoa. **Todellisuudessa** Englannin Työväenpuolue on työläisten ja kaupungin pikkuporvariston blokin puolue. **Todellisuudessa** tämä puolue on kahden luokan blokin puolue, ja jos sitäpaitsi puhutaan siitä, kenen vaikutus tässä puolueessa on voimakkaampi, työläistenkö vaikutus, jotka asettavat itsensä porvaristoa vastaan, vaiko pikkuporvariston vaikutus, niin täytyy sanoa, että pikkuporvariston vaikutus on tässä puolueessa vallitseva.

Tästä muuten johtuukin se, että Englannin Työväenpuolue on **todellisuudessa** liberaalisen porvariston puolueen lisäke. Mutta marxilaisessa kirjallisuudessa sitä nimitetään kuitenkin työväen puolueeksi. Miten tämä „ristiriita“ on selitettävissä? Se on selitettävissä siten, että määriteltäessä tämä puolue työläisten puolueeksi ei tavallisesti pidetä silmällä tosiasiallista asiaintilaa tässä puolueessa **nykyään**, vaan sitä työväen puolueen rakenteen **tyyppiä**, jonka vuoksi sen on määrätynlaisissa olosuhteissa muututtava **tulevaisuudessa** työläisten todelliseksi luokkapuolueeksi, joka asettaa itsensä porvarillista maailmaa vastaan. Se ei sulje pois, vaan päinvastoin edellyttää sitä seikkaa, että **todellisuudessa** tämä puolue on toistaiseksi työläisten ja kaupungin pikkuporvariston blokin puolue.

Myöskään tässä ei ole ristiriitaa samoin kuin ei ole ristiriitaa kaikessa siinäkään, mitä juuri puhuin Kuomintangista.

Onko Kiinan kommunistisen puolueen kuuluminen Kuomintangiin sallittua proletariaatin diktatuurin aikana Kiinassa?

Olen sitä mieltä, että se on epätarkoituksenmukaista ja siksi — sallimatonta. Kuuluminen Kuomintangiin on epätarkoituksenmukaista ei vain proletariaatin diktatuurin aikana, vaan myöskin työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen aikana. Sillä mitä on työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen Kiinassa? Se on kaksoisvallan muodostamista. Se on valtataistelua Kuomintangin ja Neuvostojen välillä. Työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostaminen on porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariin vallankumoukseen, sosialistiseen vallankumoukseen siirtymisen valmistelua. Voidaanko tällaista valmistelua suorittaa **kahden** puolueen johdolla, jotka kuuluvat yhteen yhteiseen vallankumouksellis-demokraattiseen puolueeseen? Ei, ei voida. Vallankumousten historia osoittaa, että proletariaatin diktatuurin valmistelu ja siirtyminen sosialistiseen vallankumoukseen voidaan suorittaa vain **yhden** puolueen, kommunistien puolueen johdolla, tietenkin, jos kysymys on todellisesta proletaarisesta vallankumouksesta. Vallankumouksen historia osoittaa, että proletariaatin diktatuuri voidaan valloittaa ja kehittää vain **yhden** puolueen, kommunistien puolueen johdolla. Ilman sitä ei ole eikä voi olla todellista ja täydellistä proletariaatin diktatuuria imperialismin oloissa.

Tämän vuoksi ei vain proletariaatin diktatuurin aikana, vaan jo ennen tätä diktatuuria, työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen

aikana, kommunistisen puolueen on poistuttava Kuomintangista voidakseen viedä eteenpäin Kiinan Lokakuun valmistelemista yksinomaan omalla johdolla.

Arvelen, että Kiinan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen ja Kiinan Lokakuun valmistelemisen aikana Kiinan kommunistisen puolueen pitää vaihtaa nykyinen Kuomintangin sisällä oleva blokki Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin, sentapaiseen blokkiin kuin meillä oli esimerkiksi Lokakuun vallankumoukseen siirtymisen kautena vasemmistoeserrien kanssa.

NELJÄS KYSYMYS

„Onko Uhanin hallitus proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattista diktatuuria, ja jos ei ole, niin minkälaisia tulevat olemaan edelleen demokraattisen diktatuurin valloittamiseksi käytävän taistelun tiet?

Onko Martynovin väite oikea, että proletariaatin diktatuuriin siirtyminen on mahdollista ilman „toista“ vallankumousta, ja jos se on oikein, niin missä on raja demokraattisen diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin välillä Kiinassa?”

Uhanin hallitus ei ole vielä proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattista diktatuuria. Se voi muuttua sellaiseksi. Se muuttuu varmasti demokraattiseksi diktatuuriksi, jos agraarivallankumous pääsee täyteen voimaansa, mutta se ei ole vielä sellaisen diktatuurin elin.

Mitä tarvitaan sitä varten, jotta Uhanin hallitus muuttuisi proletariaatin ja talonpoikaiston demokraat-

tisen diktatuurin elimeksi? Sitä varten on tarpeen ainakin kaksi seikkaa:

Ensiksikin on välttämätöntä, että Uhanin hallituksesta tulisi talonpoikaiston agraarivallankumouksen hallitus Kiinassa, hallitus, joka kaikin keinoin tukee tätä vallankumousta.

Toiseksi on välttämätöntä, että Kuomintang täydentäisi johtavaa huippukerrostaan talonpoikain ja työläisten joukosta lähteneillä agraariliikkeen johtajilla ja laajentaisi paikallisjärjestöjään liittämällä niihin talonpoikaisliitot, työläisten ammattiliittojen neuvostot ja muut kaupungin ja maaseudun vallankumoukselliset järjestöt.

Kuomintangissa on nykyään jotain noin 500 tuhatta jäsentä. Se on vähän, hirveän vähän Kiinan oloissa. On välttämätöntä, että Kuomintang liittäisi kokoonpanoonsa miljoonia vallankumouksellisia talonpoikia ja työläisiä ja muuttuisi siten monimiljoonaiseksi vallankumouksellis-demokraattiseksi järjestöksi.

Vain näillä ehdoilla Kuomintang saa mahdollisuuden perustaa sellaisen vallankumouksellisen hallituksen, joka muuttuu proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin elimeksi.

Onko тов. Мартынов todellakin puhunut rauhallisesta siirtymisestä proletariaatin diktatuuriin, sitä en tiedä. En ole lukenut тов. Мартыновin kirjoitusta, se on jäänyt lukematta siksi, ettei minulla ole mahdollisuutta lukea kaikkea meillä joka päivä ilmestyvää kirjallisuutta. Mutta jos hän todellakin on puhunut rauhallisen siirtymisen mahdollisuudesta porvarillis-

demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen Kiinassa, niin se on virhe.

Kerran Tshugunov kysyi minulta: „Kuinka on, toveri Stalin, eikö voitaisi järjestää asiaa niin, että Kuomintangin kautta voitaisiin kerralla ja ilman minkäänlaisia kiertoteitä siirtyä rauhallista tietä proletariaatin diktatuuriin?“ Minä puolestani kysyin häneltä: „Mutta kuinka teillä ovat asiat Kiinassa, tov. Tshugunov, onko teillä oikeistokuomintangilaisia, kapitalistista porvaristoa, imperialisteja?“ Hän vastasi myöntävästi. „No silloin ei voida suoriutua ilman tappelua“, sanoin hänelle.

Tämä oli jo ennen Tshangkaishekin vallankaappausta. Periaatteellisesti voidaan tietysti asettaa kysymys vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuudesta Kiinassa. Lenin esimerkiksi piti yhteen aikaan mahdollisena vallankumouksen rauhallista kehitystä Venäjällä Neuvostojen kautta. Se oli huhtikuun ja heinäkuun välinen kausi vuonna 1917. Mutta heinäkuun tappion jälkeen Lenin totesi, että rauhallinen siirtyminen proletariaatin diktatuuriin täytyy katsoa mahdottomaksi. Olen sitä mieltä, että Kiinassa rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen pitäisi sitäkin suuremmalla syyllä katsoa mahdottomaksi.

Miksi?

Ensiksikin siksi, että Kiinan vallankumouksen viholliset, sekä sisäiset (Tshangtsolin, Tshangkaishek, suurporvaristo, gentryt, tilanherrat j.n.e.) että ulkoiset (imperialistit), ovat liian monilukuisia ja voimakkaita, jotta voitaisiin luulla suoriuduttavan asiasta ilman luokkien vakavia taisteluja ja ilman vakavia

lohkeilemisiä ja toiselle puolelle siirtymisiä vallankumouksen edelleen kehittymisen aikana.

Toiseksi siksi, että valtiojärjestyksen kuomintangi-laista muotoa ei ole syytä pitää tarkoituksenmukaisena muotona porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymistä varten.

Ja vihdoin siksi, että kun esimerkiksi Venäjällä rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen ei onnistunut Neuvostojen kautta, jotka ovat proletaarisen vallankumouksen klassillinen muoto, niin mitä perustaa on olettaa, että sellainen siirtyminen voisi onnistua Kuomintangin kautta?

Siksi olen sitä mieltä, että rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen Kiinassa täytyy katsoa mahdottomaksi.

VIIDES KYSYMYS

„Minkä vuoksi Uhanin hallitus ei käy hyökkäystä Tshangkaishekkia vastaan, vaan hyökkää Tshangtsolinia vastaan?

Eikö Uhanin hallituksen ja Tshangkaishekin samanaikainen hyökkäys pohjoiseen ole Kiinan porvaristoa vastaan käytävän taistelun rintaman hämäämistä?”

Te vaaditte, toverit, liian paljon Uhanin hallitukselta. Olisi tietysti mainio asia lyödä samanaikaisesti sekä Tshangtsolin, Tshangkaishek, Litising että Jang Seng. Mutta Uhanin hallituksen asema on nyt sellainen, ettei se salli hyökkäykseen ryhtymistä samanaikaisesti kaikilla neljällä rintamalla. Uhanin hallitus

ryhtyi hyökkäykseen mukdenilaisia vastaan ainakin kahdesta syystä.

Ensiksikin siksi, että mukdenilaiset yrittävät tunkeutua Uhaniin ja haluavat likvidoida sen, jonka vuoksi hyökkäys mukdenilaisia vastaan on aivan lykkäystä sietämätön puolustustoimenpide.

Toiseksi siksi, että uhanilaiset pyrkivät yhtymään Feng Ju-siingin sotajoukkojen kanssa ja liikehtimään edelleen vallankumouksen perustan laajentamiseksi, mikä myöskin on Uhanille tällä ajankohdalla mitä tärkein sotilaspoliittinen asia.

Samanaikainen hyökkäys kahdella sellaisella tärkeällä rintamalla kuin ovat rintamat Tshangkaishekkia ja Tshangtsolinia vastaan, on Uhanin hallitukselle nykyään ylivoimainen tehtävä. Minä en edes puhukaan hyökkäyksestä länteen Jang Sengia ja etelään Litsingia vastaan.

Kansalaissodan aikana me, bolshevikit, olimme voimakkaampia, mutta siitä huolimatta me emme kyenneet kehittämään menestyksellisiä hyökkäysliikkeitä kaikilla rintamilla. Mitä perustaa on vaatia nyt Uhanin hallitukselta enemmän?

Ja mitä sitäpaitsi merkitsee nyt hyökkäykseen lähteminen Shanghaita vastaan, kun mukdenilaiset ja Wu Pei-fun kannattajat liikehtivät pohjoisesta Uhania kohti? Se merkitsee mukdenilaisten tehtävän helpottamista ja Fengin joukkojen kanssa yhdistymisen lykkäämistä epämääräiseksi ajaksi voittamatta mitään idässä. Ponnistelkoon Tshangkaishek toistaiseksi Shanghain seuduilla sotkeutuen siellä imperialistien kanssa.

Shanghaista tullaan vielä käymään taisteluja, eikä vain sellaisia, joita käydään nykyään Tshangtshousta

y.m. Ei, siellä tulee vakavampia taisteluita. Imperialismi ei luovuta niin helposti Shanghaita, joka on imperialististen ryhmien mitä tärkeimpien etujen kietoutumisen yleismaailmallinen solmukohta.

Eikö olisi tarkoituksenmukaisempaa ensin yhtyä Fengin kanssa, lujittua riittävästi sotilaallisesti, kehittää täydellä voimalla agraarivallankumousta, harjoittaa voimaperäistä työtä Tshangkaishekin selustan ja rintaman hajoittamiseksi ja sitten, tämän jälkeen, asettaa kysymys Shanghaista kaikessa laajuudessaan? Luulen, että se on tarkoituksenmukaisempaa.

Sen vuoksi kysymys ei ole tässä lainkaan Kiinan porvaristoa vastaan käytävän taistelun rintaman „hämäämisestä“, sillä yhtäkaikki sitä ei voida hämätä, jos agraarivallankumous tulee kehittymään, ja että se kehittyy ja tulee edelleenkin kehittymään, siitä tuskin voi olla nykyään epäilystä. Toistan, että kysymys ei ole „hämäämisestä“, vaan siitä, että voitaisiin luoda tarkoituksenmukainen taistelutaktiikka.

Eräät toverit luulevat, että hyökkäys kaikilla rintamilla on nyt vallankumouksellisuuden perustunnusmerkki. Ei, toverit, se ei ole oikein. Hyökkäys kaikilla rintamilla nykyisellä ajankohdalla on typeryyttä eikä vallankumouksellisuutta. Typeryyttä ei saa sekoittaa vallankumouksellisuuden kanssa.

KUODES KYSYMYS

„Onko kemalistivallankumous Kiinassa mahdollinen?“

Minä pidän sitä Kiinassa epätodennäköisenä ja siksi mahdottomana.

Kemalistivallankumous on mahdollinen vain sellaisissa maissa kuin Turkissa, Persiassa ja Afganistanissa, joissa ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia ja joissa ei ole voimakasta talonpoikaiston agraarivallankumousta. Kemalistivallankumous on kansallisen kauppaporvariston huippukerroksen vallankumous, joka syntyy taistelussa vierasmaalaisia imperialisteja vastaan ja on myöhemmässä kehityksessään suunnattu tosiasiallisesti talonpoikia ja työläisiä vastaan, itse agraarivallankumouksen mahdollisuuksia vastaan.

Kemalistivallankumous ei ole Kiinassa mahdollinen sen vuoksi, että:

a) siellä, Kiinassa, on tietty vähimmäismäärä taistelukykyistä ja aktiivista teollisuusproletariaattia, joka nauttii hyvin suurta arvovaltaa talonpoikain keskuudessa;

b) siellä on kehittynyt agraarivallankumous, joka lakaisee tieltään feodalismia jätteitä.

Monimiljoonainen talonpoikaisto, joka on monissa maakunnissa päässyt jo käsiksi maahan ja jonka taistelua johtaa Kiinan vallankumouksellinen proletariaatti,—juuri se on vastamyrkkyä niin sanottua kemalistivallankumouksen mahdollisuutta vastaan.

Kemalistien puoluetta ja vasemmistolaisista Kuomintangia Uhanissa ei saa rinnastaa toisiinsa, samoin kuin ei saa rinnastaa toisiinsa Turkia ja Kiinaa. Turkissa ei ole sellaisia keskuksia kuin Shanghai, Uhan, Nanking, Tientsin y.m. Angora on kaukana Uhanista, samoin kuin kemalistien puolue on kaukana vasemmistolaisesta Kuomintangista.

Täytyy ottaa huomioon myöskin Kiinan ja Turkin välillä oleva erilaisuus kansainvälisen aseman kannalta. Turkin suhteen imperialismi on saanut toteutetuksi jo suuren joukon perusvaatimuksistaan riistäen Turkilta Syyrian, Palestiinan, Mesopotamian ja muita imperialisteille tärkeitä alueita. Turkki on nyt alennettu pienen valtion kokoiseksi, jossa on väestöä 10—12 miljoonaa. Se ei ole imperialismille tärkeä markkina-alue eikä myöskään ratkaiseva kiinnekohta. Näin saattoi tapahtua muun muassa siksi, että vanha Turkki oli eri kansallisuuksien yhteenkokoutuma, ja vain Anatoliassa oli yhtenäinen turkkilainen väestö.

Kiinassa ovat asiat toisin. Kiina on kansallisessa suhteessa yhtenäinen ja monisatamiljoonaisen väestön käsittävä maa, joka on koko maailman mitä tärkein menekkimarkkina-alue ja pääomanvientialue. Kun siellä, Turkissa, imperialismi saattoi tyytyä eräiden tärkeimpien alueiden irtirepäisemiseen Idässä käyttämällä hyväkseen kansallista antagonismia turkkilaisten ja arabialaisten välillä vanhan Turkin sisällä, niin täällä, Kiinassa, imperialismiin on iskettävä kansallisen Kiinan elävään ruumiiseen leikkelemällä sitä palasiksi ja riistämällä siltä kokonaisia maakuntia voidakseen säilyttää entiset asemansa tai pitää ainakin osan näistä asemista.

Tästä johtuu, että kun siellä, Turkissa, taistelu imperialismia vastaan saattoi päättyä kemalistien puolelta imperialisminvastaiseen tynkävallankumoukseen, niin täällä, Kiinassa, taistelu imperialismia vastaan on saava kansan syviä rivejä käsittävän ja selvästi kansallisen luonteen, on askel askeleelta syvenevä raivokkaiksi otteluiksi imperialismia vastaan ja

järisyttävä imperialismin perustoja koko maailmassa.

Opposition (Zinovjev, Radek, Trotski) mitä syvin virhe on siinä, ettei se näe koko tätä erilaisuutta Turkin ja Kiinan välillä, sekoittaa toisiinsa kemalistivallankumouksen agraarivallankumouksen kanssa ja kaataa kaikki umpimähkään yhteen läjään.

Minä tiedän, että kiinalaisten natsionalistien joukossa on henkilöitä, jotka vaalivat kemalismin aatetta. Kemalinsuuden tavoittelijoita on siellä nykyään huomattava joukko. Ensimmäinen heistä on Tshangkaishek. Minä tiedän, että eräät japanilaiset sanomalehtimiehet ovat taipuvaisia pitämään Tshangkaishekkia kiinalaisena Kemalina. Mutta ne ovat kaikki haaveita, säikähtäneiden porvareiden harhakuvitelmia. Kiinassa on pääsevä voitolle **joko** Tshangtsolinin ja Tshang Tsung-tshangin tapaiset Mussolinit, jotka sitten agraarivallankumouksen vauhti kukistaa, **tahi** Uhan.

Tshangkaishek ja hänen asekkumppaninsa, jotka yrittävät pysytellä näiden kahden leirin välillä, tulevat ehdottomasti kukistumaan ja jakamaan Tshangtsolinin ja Tshang Tsung-tshangin kohtalon.

SEITSEMÄS KYSYMYS

„Pitääkö nyt esittää tunnus siitä, että talonpoikaiston on viipymättä vallattava maat Kiinassa, ja kuinka on arvioitava maiden valtaamisen tosiasiat Hunanissa?“

Olen sitä mieltä, että täytyy. Eräillä seuduilla maiden konfiskoinnin tunnusta tosiasiallisesti jo toteu-

tetaan. Monilla seuduilla, kuten Hunanissa, Hubeissa j.n.e., talonpojat jo valtaavat maita alhaaltakäsin, järjestävät oman oikeutensa, oman lainkäyttönsä, oman itsepuolustuksensa. Luulen, että maiden konfiskoinnin tunnukseen yhtyy lähiaikoina koko Kiinan talonpoikaisto. Siinä on Kiinan vallankumouksen voima.

Jos Uhan haluaa voittoa, jos se tahtoo luoda todellisen voiman sekä Tshangtsolinia vastaan että Tshangkaishekkia vastaan kuin myös imperialisteja vastaan, niin sen on kaikin tavoin tuettava talonpoikaiston agraarivallankumousta tilanherrojen maiden valtaamiseksi.

Tyhmää olisi luulla, että feodalismi ja imperialismi voidaan Kiinassa nujertaa pelkästään sotilaallisin voimin. Ilman agraarivallankumousta ja ilman sitä, että talonpoikain ja työläisten monimiljoonaiset joukot aktiivisesti tukevat Uhanin sotajoukkoja, on tällaisten voimien nujertaminen mahdotonta.

Oppositio arvioi Tshangkaishekin vallankaappauksen usein Kiinan vallankumouksen laskuksi. Se on virhe. Henkilöt, jotka arvioivat Tshangkaishekin vallankaappauksen Kiinan vallankumouksen laskuksi, ovat tosiasiasa Tshangkaishekin puolesta, ovat tosiasiasa sillä kannalla, että Tshangkaishek otettaisiin takaisin Uhanin Kuomintangiin. He nähtävästi luulevat, että ellei Tshangkaishek olisi erottautunut pois, niin vallankumouksen asia olisi mennyt paremmin eteenpäin. Se on typerää ja epävallankumouksellista. Tosiasiasa Tshangkaishekin vallankaappaus johti Kuomintangin puhdistumiseen saastasta ja Kuomintangin ydinjoukon siirtymiseen vasemmalle. Tshang-

kaishekin vallankaappaus ei tietenkään voinut mennä ilman työläisten osittaista tappiota eräillä seuduilla. Mutta se on vain osittainen ja tilapäinen tappio. Todellisuudessa Tshangkaishekin vallankaappauksen jälkeen vallankumous kokonaisuudessaan astui korkeampaan kehitysvaiheeseensa, agraariliikkeen vaiheeseen.

Siinä on Kiinan vallankumouksen voima ja mah-tavuus.

Vallankumouksen liikettä ei saa käsittää jatkuvasti nousevaa linjaa tapahtuvaksi liikkeeksi. Se on kirjan-oppineen käsitys, epärealinen käsitys vallankumouk-sesta. Vallankumous liikkuu aina mutkitellen, hyökä-ten ja murskaten vanhaa järjestystä toisilla seuduilla ja kärsien osittaisia tappioita ja perääntyen toisilla seuduilla. Tshangkaishekin vallankaappaus on eräs näistä mutkista Kiinan vallankumouksen kulussa, mikä oli tarpeen vallankumouksen puhdistamiseksi saastasta ja sen suuntaamiseksi edelleen voimakkaan agraariliikkeen tietä.

Mutta sitä varten, että se, tämä agraariliike, voisi muotoutua, sillä pitää olla oma yleistävä tunnuksensa. Tämä tunnus on tilanherrain maiden konfiskointi.

KAHDEKSAS KYSYMYS

„Minkä vuoksi Neuvostojen järjestämisen tunnus on tällä ajankohdalla väärä?

Eikö Kiinan kommunistinen puolue ole vaarassa jäädä liikkeen jälkipäähän sen yhteydessä, että Henanissa on työväen Neuvostojen järjestämisen tapauksia?“

Minkälaisista Neuvostoista on puhe, proletaarisista Neuvostoista vaiko ei-proletaarisista Neuvostoista, „talonpoikaiston“ Neuvostoista, „työtätekevien“ Neuvostoista, „kansan“ Neuvostoista? Kominternin II kongressille esittämässään teeseissä Lenin puhui „talonpoikaiston“ Neuvostojen, „työtätekevien“ Neuvostojen muodostamisesta Idän takapajuisissa maissa. Hän piti silmällä sellaisia maita kuin Keski-Aasiaa, joissa „ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia“. Hän piti silmällä sellaisia maita kuin Persiaa, Afganistania j.n.e. Tästä oikeastaan johtuukin, että Leninin teeseissä ei ole sanaakaan työväen Neuvostojen järjestämisestä tällaisissa maissa.

Tästä näkyy, että Leninin teeseissä ei tarkoitettu Kiinaa, jonka suhteen ei voida sanoa, että siellä „ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia“, vaan Idän muita, takapajuisempia maita.

Siis puhe on työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa. Siis tämän kysymyksen ratkaisemisessa ei pidä ottaa pohjaksi Leninin teesejä, vaan Kominternin samaisen II kongressin hyväksymät Royn teesit, joissa puhutaan työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa kuin Kiinassa ja Intiassa. Mutta niissä puhutaan siitä, että työväen ja talonpoikain Neuvostot on näissä maissa muodostettava silloin, kun siirrytään porvarillis-demokratistisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen.

Mitä ovat työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot? Työväen ja talonpoikain edustajain Neu-

vostot ovat pääasiallisesti kapinan elimiä olemassaolevaa valtaa vastaan, taisteluelimiä uuden vallankumouksellisen vallan puolesta, uuden vallankumouksellisen vallan elimiä. Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat samalla vallankumouksen järjestämisen keskuksia.

Mutta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot voivat olla vallankumouksen järjestämisen keskuksia vain siinä tapauksessa, jos ne ovat olemassaolevan vallan kukistamisen elimiä, jos ne ovat uuden vallankumouksellisen vallan elimiä. Elleivät ne ole uuden vallankumouksellisen vallan elimiä, niin ne eivät voi olla myöskään vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksina. Oppositio ei halua tätä ymmärtää taistellessaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen leniniläistä käsittämistä vastaan.

Mitä merkitsee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen nykyään esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä? Se merkitsee kaksoisvallan muodostamista, kapinaelimien muodostamista Uhanin hallitusta vastaan. Pitääkö Kiinan kommunistien kukistaa nyt Uhanin hallitus? On selvää, ettei pidä. Päinvastoin, heidän on tuettava sitä muuttaen sen Tshangtsolinia vastaan, Tshangkaishekkia vastaan, tilanherroja ja gentryjä vastaan, imperialismia vastaan käyttävän taistelun elimeksi.

Mutta jos kommunistisen puolueen ei pidä nyt kukistaa Uhanin hallitusta, niin mitä varten pitäisi nyt muodostaa työväen ja talonpoikaiston edustajain Neuvostoja?

Jompi kumpi:

joko nyt heti muodostetaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot Uhanin hallituksen kukistamiseksi, mikä on tällä ajankohdalla väärin ja sallimatonta;

tahi muodostaen nyt heti työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot kommunistit eivät pidä suunnana Uhanin hallituksen kukistamista, Neuvostot eivät muutu uuden vallankumouksellisen vallan elimiksi, — ja silloin ne, Neuvostot, kuolevat muuttuen Neuvostojen parodiaksi.

Juuri tästä Lenin aina varoittikin puhuessaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisesta.

Teidän „kysymyksessänne“ puhutaan työväen Neuvostojen ilmaantumisesta Henanissa ja siitä, että kommunistinen puolue on vaarassa jäädä liikkeen jälkipäähän, ellei se mene joukkojen keskuuteen Neuvostojen muodostamisen tunnuksella. Se on tyhjää puhetta, toverit. Henanissa ei ole nykyään minkäänlaisia työväen edustajain Neuvostoja. Se on englantilaisen sanomalehdistön liikkeellelaskema sanomalehtiankka. Siellä on „punaiset keihäät“⁶³, siellä on talonpoikaisliitot, mutta Neuvostoista siellä ei ole toistaiseksi tietoakaan.

Työväen Neuvostoja voidaan tietysti muodostaa. Se ei ole kovin vaikea asia. Mutta kysymys ei ole työväen Neuvostojen muodostamisesta, vaan siitä, että ne muutettaisiin uuden vallankumouksellisen vallan elimiksi. Ilman sitä Neuvostot ovat mitättömyys, Neuvostojen parodia. Työväen Neuvostojen ennenaikainen muodostaminen, jotta niiden sitten annettaisiin raueta ja muutettaisiin mitättömyy-

deksi, — se juuri merkitseekin sitä, että helpotetaan Kiinan kommunistisen puolueen muuttamista porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajasta kaikkien ja kaikenlaisten Neuvostoilla suoritettavien „ultravasemmistolaisten“ harjoittelujen lisäkeeksi.

Myöskin Hrustaljov, Pietarin työväen edustajain Neuvoston ensimmäinen puheenjohtaja vuonna 1905, vaati kesällä 1906 työväen edustajain Neuvostojen palauttamista, siis myöskin muodostamista, arvelleen, että Neuvostot sellaisenaan kykenevät muuttamaan luokkavoimien suhteen tilanteesta riippumatta. Lenin vastusti silloin Hrustaljovia sanoen, että kesällä 1906 työväen edustajain Neuvostoja ei saa muodostaa, sillä jälkijoukko (talonpoikaisto) ei ole vielä saapunut etujoukon (proletariaatin) luo, ja sellaisissa olosuhteissa Neuvostojen muodostaminen ja siten kapinannun antaminen on uskallettua ja epätarkoituksenmukaista.

Mutta tästä johtuu ensinnäkin, ettei Neuvostojen merkitystä sellaisenaan saa suurennella, ja toiseksi, ettei työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen yhteydessä saa olla huomioimatta ympärillä vallitsevaa tilannetta.

Pitääkö Kiinassa yleensä muodostaa työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot?

Kyllä, ne pitää muodostaa. Ne pitää muodostaa Uhanin vallankumouksellisen hallituksen lujittamisen jälkeen, agraarivallankumouksen kehittämisen jälkeen, siirryttäessä agraarivallankumouksesta, porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen.

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen merkitsee Neuvostovallan perustusten laskemista Kiinassa. Mutta Neuvostovallan perustusten laskeminen merkitsee kaksoisvallan perustusten laskemista ja suuntautumista siihen, että nykyisen Uhanin kuomintangilaisen vallan tilalle pannaan Neuvostovalta.

Mielestäni tämän aika ei ole vielä tullut.

Teidän „kysymyksessänne“ puhutaan proletariaatin ja kommunistisen puolueen hegemoniasta Kiinassa.

Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että Kiinan proletariaatille voitaisiin tehdä helpommaksi sen johtotehtävä, hegemoniatehtävä nykyisessä porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa?

Sitä varten on ennen kaikkea tarpeen, että Kiinan kommunistinen puolue olisi työväenluokan lujasti yhteenliittynyt järjestö, jolla on oma ohjelmansa, oma toimintaohjelmansa, oma organisationsa, oma linjansa.

Toiseksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit kulkisivat talonpoikaisen agraarivallankumouksen eturiveissä, että he opettaisivat talonpoikia, erikoisesti talonpoikaisköyhälistöä, järjestymään vallankumouksellisiin liittoihin ja komiteoihin ja viemään asian tilanherrain maiden konfiskointiin.

Kolmanneksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit lujittautuisivat armeijassa, vallankumouksellistaisivat sitä, uudistaisivat sitä ja muuttaisivat sen yksityisten seikkailijain aseesta vallankumouksen aseeksi.

Lopuksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit osallistuisivat Uhanin hallituksen paikallisiin ja keskuselimiin, Uhanin Kuomintangin paikallisiin ja keskuselimiin ja harjoittaisivat siellä päättäväistä politiikkaa vallankumouksen kehittämiseksi edelleen niin tilanherroja kuin myös imperialismia vastaan.

Oppositio aikoo suojella Kiinan kommunistisen puolueen itsenäisyyden siten, että se irroitetaan vallankumouksellisdemokraattisista voimista ja että se poistuu Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta. Mutta se olisi sellaista aika epäilyttävää „itsenäisyyttä“, josta menshevikit puhuivat meillä vuonna 1905. On tunnettua, että esiintyessään silloin Leniniä vastaan menshevikit sanoivat: „meille ei ole tarpeen työväen puolueen hegemonia, vaan työväen puolueen itsenäisyys“. Lenin vastasi silloin oikein, että se on itsenäisyyden kieltämistä, sillä itsenäisyyden asettaminen hegemoniaa vastaan on proletariaatin muuttamista liberaalisen porvariston lisäkkeeksi.

Minun mielestäni oppositio, joka puhuu nyt Kiinan kommunistisen puolueen itsenäisyydestä ja vaatii samalla Kiinan kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta tai vihjaa siihen, luisuu vuoden 1905 kauden menshevistisen „itsenäisyyden“ tielle. Todellisen itsenäisyyden ja todellisen hegemonian kommunistinen puolue voi suojella vain siinä tapauksessa, jos siitä tulee johtava voima niin Kuomintangin sisällä kuin sen ulkopuolellakin, työtätekevien laajojen joukkojen keskuudessa.

Ei Kuomintangista poistumista, vaan kommunistisen puolueen johtavan osuuden turvaamista niin

Kuomintangin sisällä kuin sen ulkopuolellakin, juuri sitä vaaditaan nyt Kiinan kommunistiselta puolueelta, jos se tahtoo olla todella itsenäinen.

YHDEKSÄS KYSYMYS

„Voidaanko nykyisellä ajankohdalla asettaa kysymys säännöllisen Punaisen Armeijan muodostamisesta Kiinassa?“

Olen sitä mieltä, että tulevaisuusnäköaloissa tämä kysymys on ehdottomasti huomioitava. Mutta jos kysymys asetetaan käytännöllisesti, niin nyt, tällä hetkellä uuden armeijan, Punaisen Armeijan asettaminen nykyisen armeijan tilalle on mahdotonta yksinkertaisesti sen vuoksi, että toistaiseksi ei ole, mitä sen tilalle voitaisiin asettaa.

Pääasia on nyt siinä, että parantamalla olemassa-olevaa armeijaa ja vallankumouksellistamalla sitä kaikin mahdollisin keinoin lasketaan jo nyt uusien vallankumouksellisten rykmenttien ja divisioonien perustaa vallankumouksellisista talonpojista, jotka ovat käyneet agraarivallankumouksen koulun, ja vallankumouksellisista työläisistä, että muodostetaan joukko uusia todella luotettavia armeijakuntia luotettavine päällikkökuntineen ja tehdään niistä vallankumouksellisen hallituksen tuki Uhanissa.

Nämä uudet armeijakunnat tulevatkin olemaan sen uuden armeijan ydinjoukkona, joka laajenee sitten Punaiseksi Armeijaksi.

Tämä on välttämätöntä niin taistelua varten rintamilla kuin myöskin, ja erikoisesti, taistelua varten

selustassa kaikkia ja kaikenlaisia vastavallankumouksellisia nousukkaita vastaan.

Ilman sitä ei ole takeita epäonnistumisia vastaan selustassa ja rintamalla, vihollisen puolelle siirtymisiä ja kavalluksia vastaan.

Luulen, että tämä tie on toistaiseksi ainoa mahdollinen ja tarkoituksenmukainen tie.

KYMMENES KYSYMYS

„Onko nyt, porvaristoa vastaan käytävän taistelun aikana, mahdollinen kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamisen tunnus?

Minkälaisissa olosuhteissa on mahdollinen ulkomaisten tehtaiden valtaaminen Kiinassa ja johtaako se samanaikaiseen kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamiseen?”

Luulen, että yleensä puhuen asia ei ole kypsynyt vielä niin pitkälle, että voitaisiin ryhtyä kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamiseen. Mutta ei ole mahdollonta, että kiinalaisten liikeyrittäjäin itsepintainen sabotaashi, monien sellaisten tuotantolaitosten sulkeminen ja keinotekoisien työttömyyden aiheuttaminen saattaa pakottaa Uhanin hallituksen siihen, että jo nyt aloitetaan eräiden sellaisten tuotantolaitosten kansallistaminen ja niiden käyntiin paneminen Uhanin hallituksen toimesta.

On mahdollista, että Uhanin hallituksen on jo nyt pakko toteuttaa erinäisissä tapauksissa tällaisia toimenpiteitä varotoimenpiteinä erikoisen vihamielisiä ja vastavallankumouksellisia kiinalaisia liikeyrittäjiä vastaan.

Mitä tulee ulkomaisiin tuotantolaitoksiin, niin näiden tuotantolaitosten kansallistaminen on tulevaisuuden kysymys. Näiden tuotantolaitosten kansallistaminen on suoranaisen sodan julistamista imperialisteille. Mutta sellaisen sodan julistamiseksi tarvitaan jonkin verran toisenlainen tilanne, suotuisampi kuin nykyinen.

Arvelen, että vallankumouksen nykyisessä vaiheessa, jolloin vallankumous ei ole vielä lujittunut, tällainen toimenpide on enneaikainen ja siksi epätarkoituksenmukainen.

Tehtävä ei ole nyt tässä, vaan siinä, että lietsotaan kaikin voimin agraarivallankumouksen liekkiä, turvataan proletariaatin hegemonia tässä vallankumouksessa, lujitetaan Uhania ja tehdään siitä kaikkia ja kaikenlaisia Kiinan vallankumouksen vihollisia vastaan käytävän taistelun keskus.

Ei saa ottaa itselleen kerralla kaikkia tehtäviä ja joutua pakautumisen vaaraan. Ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun Kuomintang ja sen hallitus eivät ole kykeneviä sellaisten kardinaalisten tehtävien ratkaisemiseen kuin on kiinalaisen ja ulkomaisen porvariston omaisuuden pakkoluovutuksen tehtävä.

Tällaisten tehtävien ratkaisemiseksi tarvitaan toisenlainen tilanne, vallankumouksen toisenlainen vaihe, vallankumouksellisen vallan toisenlaiset elimet.

*J. Stalin. Kiinan vallankumous
ja opposition virheet. M. — L., 1927*